

ให้
ชีวิต
ให้
คุ้มค่า
ที่
เกิด
มา

ปัญญาอันมหากษ

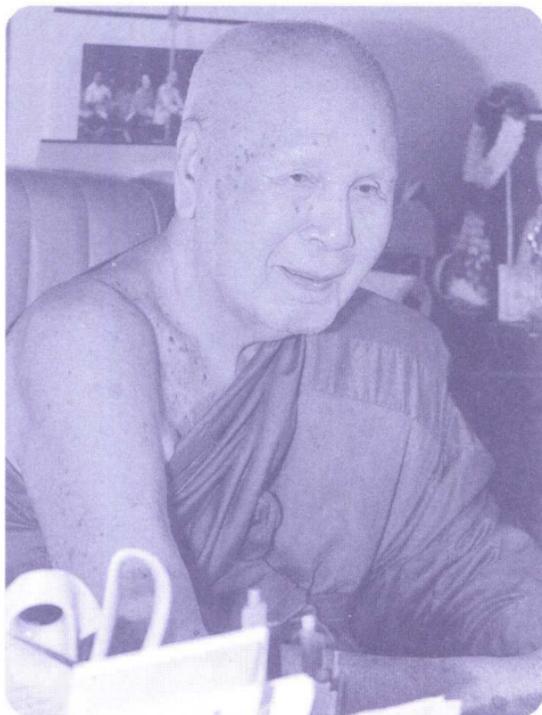

วัดป่าเลไลยก์

ใช้ชีวิตให้คุ้มค่า ที่เกิดมา

ปัญญานันทภิกขุ

ใช้ชีวิต ให้คุ้มค่า ที่เกิดมา

ปาฐกถาธรรม โดย
พระพรหมมิ่งคลาจารย์
(ปัญญาบัณฑิต)
ณ โรงเรียนพุทธธรรม
วัดชลประทานรังสฤษฎ์
๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๙

จัดพิมพ์โดย

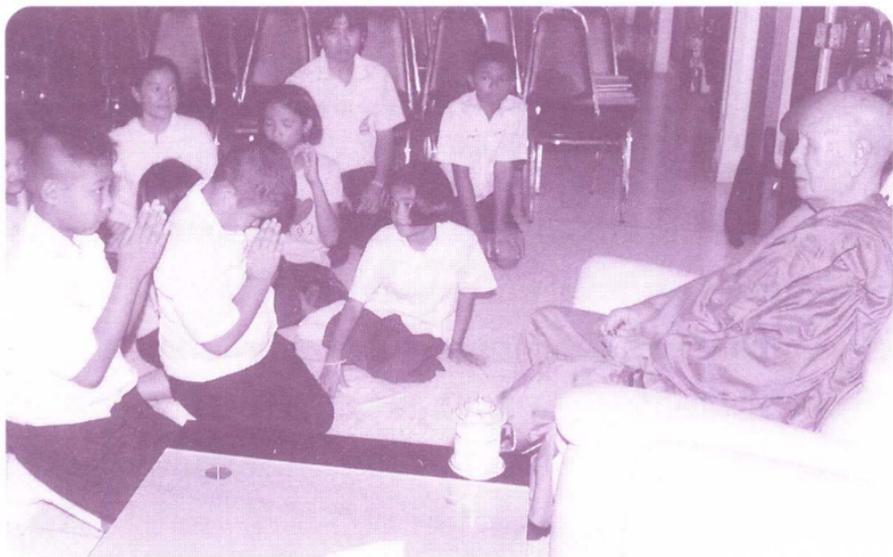
กองทุนศูนย์สืบอายุพระพุทธศาสนา วัดชลประทานรังสฤษฎ์
กองทุนห้องสมุดศาลาจำปรัตน์ วัดชลประทานรังสฤษฎ์
กองทุนเสถียรธรรม เสถียรธรรมสถาน

ท่านผู้ใดเห็นคุณค่าของหนังสือนี้ ประสงค์จะช่วยเผยแพร่เป็นธรรมทาน
ติดต่อโดยตรงได้ที่ ศูนย์สืบอายุพระพุทธศาสนา วัดชลประทานรังสฤษฎ์
อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี ๑๑๑๒๐ โทร.๐-๒๕๕๓-๔๒๔๓, ๐-๒๕๕๔-๓๐๗๔

ภาพปกหน้า ได้รับความเอื้อเฟื้อจากคุณไพลิน สัจจวนิชย์
ภาพปกหลัง โดยคุณพนนต์ พงศ์วีรภาพ ตกแต่งงานศิลป์โดยคุณสุนันท์ นวลทอง
แม่พิมพ์โดย สุนทรฟิล์ม โทร.๐-๒๕๐๓-๒๒๔๙
พิมพ์ที่ บริษัท เอส.อาร์.พรินต์ติ้ง จำกัด โทร.๐-๒๕๕๔-๒๒๔๑

ใช้ชีวิตให้คุ้มค่าที่เกิดมา

ปัญญาบัณฑิตกฤษฎ์

ญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย

ณ บัดนี้ถึงเวลาของการฟังปาฐกถาธรรมะ อันเป็นหลักคำสอนในทางพระพุทธศาสนาแล้ว ขอให้ทุกท่านอยู่ในอาการสงบ ตั้งอกตั้งใจฟังด้วยดี เพื่อให้ได้ประโยชน์ อันเกิดขึ้นจากการฟังตามสมควรแก่เวลา

พวกเราทั้งหลายที่เป็นผู้ใหญ่และเด็กน้อยๆ ที่เป็นนักเรียนจากโรงเรียนต่างๆ ได้มาประชุมกันเพื่อศึกษาธรรมะ เพื่อให้ได้รู้จักธรรมะ แล้วจะได้นำธรรมะไปใช้เป็นหลักปฏิบัติในชีวิตประจำวัน เป็นผู้ประพฤติธรรมตั้งแต่เป็นเด็ก เป็นหนุ่มเป็นสาว เป็นผู้เฒ่าผู้แก่ ชีวิตก็จะเรียบร้อย เป็นไปด้วยดี

ใช้ชีวิตให้คุ้มค่าที่เกิดมา

ปัญญาบัณฑิตกฤษฎ์

เมื่อคืนนี้เดินทางจากภูเก็ตมาเรือบินตอนค่ำ มาถึงลงเรือบินแล้ว ทางเส้นที่ผ่านเมืองทองไปไม่ได้ เพราะคนแห่กันไปดูดอกไม้เพลิง เลยต้องอ้อมไปทางถนนงามวงศ์วาน ดูไปสองข้างทาง พวกเด็กวัยรุ่นเดินกันเป็นแถวเพื่อไปดูอะไรกันก็ไม่รู้ คงจะเดินกันอยู่อย่างนั้นทุกคืน มีงานมีการก็เดินกันไป เสียเวลาเสียชีวิตที่มัวไปเดินอยู่อย่างนั้น

เราไม่ได้เกิดมาเพื่อการเดินเล่น ไม่ได้เกิดมาเพื่อเที่ยว ไม่ได้เกิดมาเพื่อเป็นอยู่อย่างสนุกสนาน แต่เราเกิดมาเพื่อทำชีวิตให้มีค่ามีราคา

เขาวชนิกไม่ค่อยได้ นึกแต่เรื่องว่าจะสนุก คนเขาไปมาเล่าให้ฟัง บอกว่าแหม..สนุกอย่างนั้น สนุกอย่างนี้ ถ้าจะถามว่าสนุกอย่างไร ตอบไม่ได้ เขาว่าสนุกก็สนุกกันไปกับเขา เขาว่าดีก็ดีไปกับเขา แต่ถ้าหาเหตุผลเข้าแล้ว ตอบไม่ได้ ไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นอะไร นอกจากไปเดินให้แก่ให้ตายไวๆ เท่านั้นเอง เพราะชีวิตเป็นของไม่เที่ยง เราสวดมนต์ตอนสุดท้าย ที่สวดว่าสังขารทั้งหลายไม่เที่ยง มีความเปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลา ไม่เท่าใดก็จะถึงแก่ความแตกดับ เราจึงควรคิดว่า เราเกิดมาทำไม เรามีชีวิตอยู่เพื่ออะไร สิ่งที่ดีที่สุดที่เราควรทำในชีวิตประจำวันคืออะไร ก็ควรจะคิดปรับปรุงตัวเองให้เป็นคนมีหลักเกณฑ์ มีธรรมะเป็นเครื่องประกอบ ชีวิตก็จะเรียบร้อย เป็นนักเรียนที่ดี เป็นหนุ่มสาวที่ดี ไต่ขั้นก็ทำงานทำการดี พ่อแม่สบายใจ

ผู้ชอบธรรมเป็นผู้เจริญ ผู้ชังธรรมเป็นผู้เสื่อม

พุทธศาสนสุภาษิต

มีหลายครอบครัวที่พ่อแม่ต้องเป็นทุกข์ ตกนรกทั้งเป็น นรกทั้งเป็นนะคืออะไร คือความร้อนนกร้อนใจ เมื่อลูกออกจากบ้าน แม่ก็ร้อนนกร้อนใจ เออ..มันจะไปไหน มันจะไปชกไปต่อยกัน ไปตีกัน หัวร้างข้างแตก เพียงแต่หัวร้างข้างแตกไม่เป็นไร หมอเย็บได้ แต่ถ้าถึงตายก็ต้องทำศพ เป็นเรื่องน่าเสียดาย เกิดมาชาติหนึ่งไม่ได้ทำอะไร นอกจากสนุกๆ แล้วก็ตายไป ไม่มีความหมาย

ผู้หลักผู้ใหญ่จึงต้องคอยห้ามเด็ก ถ้าเขาจะไปไหน ถ้ามเหตุผลว่าไปไหน ไปทำไม ไปเพื่ออะไร ไปแล้วมันได้อะไร ถ้าไม่ไปจะได้ไหม ถ้ามปัญหาเหล่านี้ให้เด็กตอบ เด็กก็จะเกิดความรู้จักความเข้าใจว่า ไอ้ที่เราไปๆ นั้นมันไม่ได้อะไร ไปดูไฟ มันได้อะไร ไฟบ้านเราก็มี เวลาไฟไหม้ก็ไปดู ไฟธรรมดาอย่างนี้ไม่ดูดูก็ดูเฉยๆ ไม่ได้คิดว่าไฟเป็นประโยชน์แก่ชีวิต ให้ความร้อน เราได้กินข้าวสุกก็เพราะไฟ ได้กินน้ำสุกก็เพราะไฟ มีความร้อนชีวิตจึงอยู่ได้ ถ้าไม่มีความร้อน ชีวิตมันก็ตาย ตายแล้วร่างกายเย็นชืด เพราะไม่มีไออุ่น ไม่มีความรู้สึก ตายแล้วอย่างนั้น มันจะมีความหมายอะไร

ถ้าเราเกิดมาเพื่อตาย ไม่ได้เรื่องอะไร หนักแผ่นดิน เปล่าๆ เสียชาติที่ได้เกิดมา เราไม่ได้เกิดมาเพื่อให้หนักแผ่นดิน แต่เราเกิดมาเพื่อทำประโยชน์แก่แผ่นดิน เมื่อเด็กก็ต้องตั้งใจศึกษาเล่าเรียนหาวิชาความรู้ อย่าเรียนเล่นๆ อย่าเรียนพอ

ใช้ชีวิตให้คุ้มค่าที่เกิดมา

ปัญญาบัณฑิตกฤษฎ์

ผ่านพ้นไป เพราะการเรียนสมัยนี้ไม่เหมือนสมัยก่อน กว่าจะเข้าโรงเรียนได้นั้นเดินกัน... ไปโรงเรียนนั้นโรงเรียนนี้ ไปที่ไหนเขาตอบว่า..เต็ม..เต็ม เต็มไปหมดทุกโรงเรียน พ่อแม่ก็เป็นทุกข์ กลัวลูกจะไม่ได้เข้าเรียน พอโรงเรียนไหนรับได้ก็ฝากให้เข้าโรงเรียนนั้นก็แสดงว่าได้ที่เรียน เราต้องเรียนให้คุ้มกับเงินที่ต้องเสียไป

ออกจากบ้านตอนเช้าแบมือขอสตางค์กับคุณแม่ คุณแม่ให้ไปสืบบาท ห้าสิบบาท บางคนให้ตั้งร้อย ไม่ได้คิดว่าลูกเอาไปจ่ายเรื่องอะไร ควรจะให้ลูกทำบัญชี เวลาขอสตางค์เขียนเป็นบัญชีมา วันนี้ขอสตางค์เท่านี้ ใช้อะไรบ้าง ค่าอาหาร ค่าน้ำดื่ม ค่ารถโดยสาร ค่าอะไรต่ออะไร ให้เท่าที่จำเป็น ไม่จำเป็นอย่าให้

นี่ให้กินไป ขออะไรก็ให้..ให้ ยังมีสตางค์ก็ยิ่งให้มาก หารู้ไม่ว่าสตางค์ที่เราให้ลูกไปใช้นะ เป็นศัตรู เป็นยาพิษทำลายลูกของเรา เพราะมีสตางค์แล้วก็เอาไปเที่ยวไปเล่น ไปสนุก ไม่ได้ไปโรงเรียน หรือว่าไปนิดหน่อย แล้วก็ไปเดินอยู่ในซูเปอร์มาร์เก็ต เดินไปเดินมา กินอาหารแก้หิว ดื่มน้ำหวานแก้กระหาย แล้วเย็นก็กลับบ้าน พ่อแม่ก็ไม่สอบสวนทวนถาม ว่าไปโรงเรียนหรือเปล่า นึกว่าไอ้หนูมันไปโรงเรียนแล้ว กลับมาแล้ว ทำเท่า นั้น มันไม่ถูกต้อง

พ่อแม่จะต้องถามว่า...วันนี้ไปโรงเรียน เรียนวิชาอะไร เราตอบได้ทำได้ไหม เอาสมุดแบบฝึกหัดมาดูหน่อย ถ้าเห็นแต่

ผู้รู้ดีเป็นผู้เจริญ ผู้รู้ชั่วเป็นผู้เสื่อม

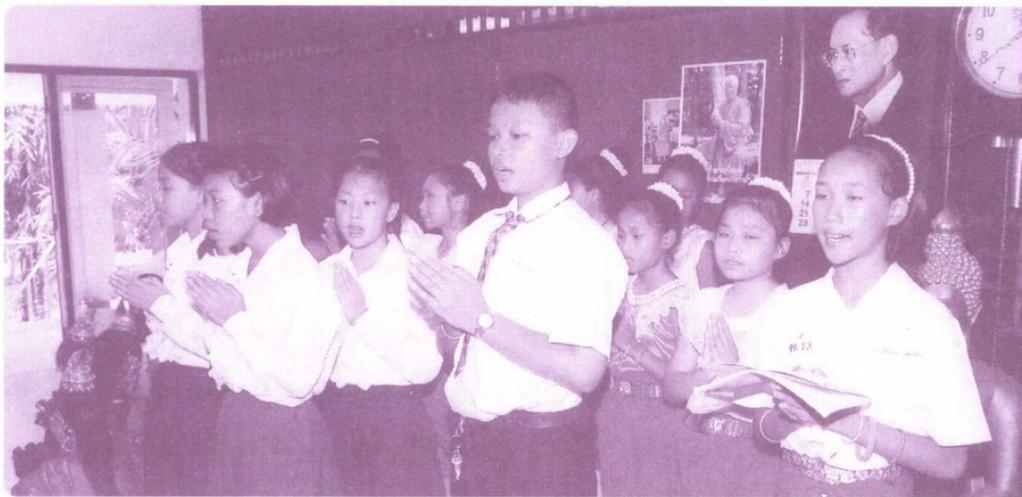
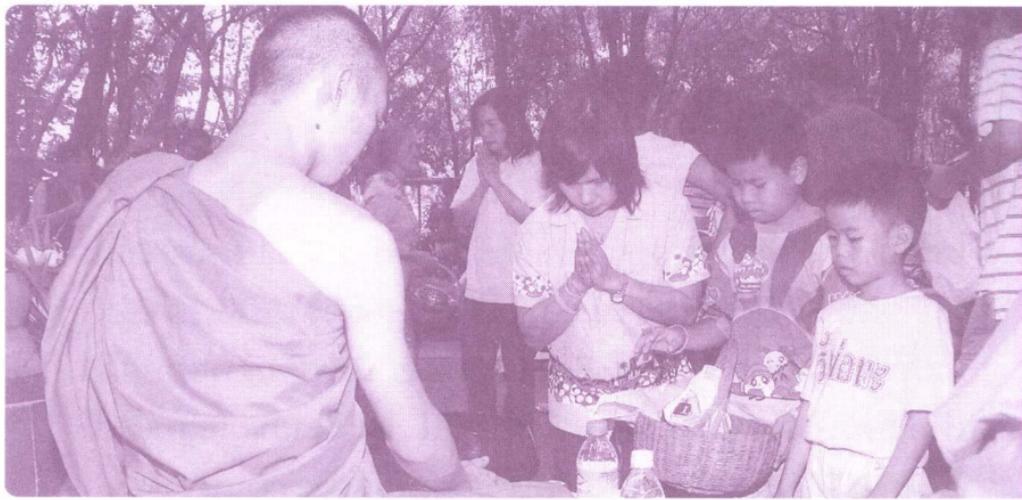
พุทธศาสนสุภาษิต

ไขไก่เต็มหน้าสมุด แสดงว่ามันไม่ได้เรื่อง เพราะไขในสมุดนั้น ต้มกินก็ไม่ได้ ไม่ได้ช่วยร่างกายอะไร ลูกก็เหลวไหล ถึงเวลาสอบ ก็ตก พอสอบตกพ่อแม่ก็เสียใจ ว่า เออ..มันเรียนตก เลขก็ไป เทียบบนบานศาลกล่าว ไหว้เจ้าไหว้ผี ไหว้พระพุทธรูป ไหว้ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ให้ช่วยดลบันดาลให้ลูกสอบได้สมความปรารถนา บนสักก็ร้อยหนร้อยแห่งมันก็สอบไม่ได้ เพราะไม่มีความรู้จะไป สอบ ไปบนก็ช่วยไม่ได้ พระก็ช่วยไม่ได้ ผีก็ช่วยไม่ได้ สิ่ง ศักดิ์สิทธิ์ก็ช่วยไม่ได้ เพราะอะไร..เพราะไม่รู้จักช่วยตัวเอง ไม่ทำให้มันดีเอง คอยแต่ให้เขาช่วยอย่างนั้น...ชีวิตเหลวไหล ไม่ได้เรื่อง

พ่อแม่ไม่ควรทำอย่างนั้น แต่ควรเรียกมาอบรมบ่มนิสัย ให้ตั้งใจเรียน มาบ้าน ก็ทำการบ้าน ง่วงนอนแล้วจึงนอน ตื่นขึ้นเข้าก็เอามาทบทวน ตั้งใจว่า...วันนี้ เราจะไปโรงเรียน เรา จะเรียนด้วยใจรัก เรียนด้วยความขยัน เรียนด้วยความเอาใจ ใส่ ให้มีความรู้สมชั้น ไม่ให้สอบตก

เพราะถ้าสอบตก คุณแม่คุณพ่อคอยตกไปด้วย คือ ตกใจ พอได้ข่าวว่าลูกสอบไม่ได้...ใจหาย...ตกใจ เสียตายว่าเรียน มาปีหนึ่ง มันไม่ได้อะไร พ่อแม่ก็เสียใจเสียตาย แต่ว่าความรัก บางอย่างมาปิดบังไว้ ไม่สอนไม่แก้ไม่เตือน เวลาลูกไปโรงเรียน ก็ไม่ไปด้วย นานๆ ต้องไปเยี่ยมโรงเรียนไปสนทนากับครูผู้สอน กับอาจารย์ใหญ่ว่า...ลูกฉันเรียนอย่างไร ขยันไหม เอาใจใส่

ในบทเรียนใหม่ เรียนดีใหม่ หรือว่า...มาเรียนทุกวันหรือเปล่า
จริงอยู่ออกจากบ้านทุกวัน แต่บางคนออกจากบ้านแล้วไม่ถึง
โรงเรียน เมื่อไม่ถึงโรงเรียนก็ไม่มีความรู้

หลวงพ่เมื่อสมัยเป็นเด็กก็เคย เคยทำเหมือนกัน คือไป
โรงเรียนแต่ไปไม่ถึง...ไปเที่ยวเล่นอยู่ตามป่า ตามที่ต่างๆ เจ็ด
วัน ครูก็เขียนจดหมายมาบอกคุณพ่อ บอกว่า...นายบ้นไม่มา
โรงเรียนเจ็ดวันแล้ว คุณพ่อก็เรียกไปเทศน์เสียเป็นการใหญ่ ไม่
ได้ทุบไม่ได้ตีอะไรหรอก แต่ว่าบ่นพึมพำๆ **เออ...ไอ้ลูกมันไม่
รักดี เราต้องการให้มันดีมันไม่รัก มันชอบไปเที่ยวเหลวไหล
ชีวิตมันจะมีค่าอะไร** บ่นเรื่อย นอนไม่หลับทั้งคืน เพราะได้ยิน
เสียงบ่นของคุณพ่อ ตื่นเช้าตั้งใจว่าจะไปเรียนด้วยดี ไม่เหลว
ไหล ให้พ่อต้องพึมพำต่อไป ก็เลยไปเรียน

ครูถามว่า..เธอทำไมไม่มาโรงเรียน บอกว่า..ผมกลัวครู
ครับ ครูตีบ่อยๆ ครูว่า...ฉันตีเมื่อเด็กทำผิด ถ้าทำถูกฉันจะตี
ทำไม ที่เธอถูกตีเพราะเหลวไหล ฉันตีให้มันขยันขันแข็งขึ้นหน่อย
ทีหลังฉันจะไม่ตี มาโรงเรียนทุกวันนะ... ก็เลยกลับจิตกลับใจ
ไปโรงเรียนทุกวัน ไม่เหลวไหล เพราะเกรงคุณพ่อจะบ่นพึมพำ

คุณพ่อบ่นนี่น่ากลัว ท่านไม่ได้หลับ เราสงสาร แต่ท่าน
ก็ไม่หลับ เพราะเป็นห่วงลูกว่าไม่ไปเรียนหนังสือ เสียงบ่นพึม
พำทั้งคืนไม่เลิก แต่คุณแม่ไม่ได้ตี เพียงแต่บอกว่า..**อย่าทำชั่ว
อย่าประพฤติสิ่งเหลวไหล แม่ไม่ชอบ...** ก็จำไว้ในใจ

ใช้ชีวิตให้คุ้มค่าที่เกิดมา

ปัญญานันทภิกขุ

ตั้งแต่นั้นก็เปลี่ยนชีวิตจิตใจเข้าหาความขยัน รักการ เรียน เอาใจใส่คิดค้นในเรื่องที่จะเรียน ผ่านชั้นประถมไปได้ จน ได้เข้าโรงเรียนมัธยม ก็ไปเรียนด้วยดี ขอสตาจ์ไปครั้งหนึ่งไม่ ให้มาก ขอทีหนึ่งก็ให้ ๑๐ สตาจ์ ไปโรงเรียน ๑๐ สตาจ์ให้ ใช้หลายวัน หมดแล้วจึงมาขอใหม่ เวลาจะใช้ก็จำกัดจำเขี่ยให้ พอดีในระยะ ๑๐ วัน ไม่รบกวนพ่อแม่มากเกินไป เห็นใจท่าน ทำงานเหน็ดเหนื่อย ตากแดดตากลม เอาหลังสู้ฟ้าหน้าสู้ดิน เพราะเป็นชาวนา ต้องไปดำนา ตากแดดตากลม กลับเย็นๆ เหนื่อย ไม่ทำให้ท่านเหน็ดเหนื่อย

เราเรียนหนังสือด้วยความตั้งใจ ใช้เงินอย่างประหยัด อดออม ไม่ฟุ่มเฟือย ไม่สรุ่ยสร้อย มีอะไรสนุกสนานก็ไม่อยาก จะไป เพราะต้องเสียสตาจ์ อยู่บ้านดีกว่า ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน จนกระทั่งจบชั้นมัธยมปีที่ ๓ ปีที่ ๔ ไม่ได้เรียนเพราะคุณพ่อป่วย หนัก ต้องไปช่วยไถนา ช่วยเลี้ยงควาย ลาออกจากโรงเรียน

แต่ออกจากโรงเรียนแล้วไม่ได้เลิกเรียน ไปอยู่ที่ไหนก็ **เรียนตลอดเวลา** เรียนเอาเอง ไปซื้อหนังสือภาษาอังกฤษมา เรียนเอง ซื้อตำรามาเรียน อยู่ว่างไม่เป็น พอว่างก็ต้องอ่าน **หนังสือ ศึกษาหาความรู้ เพิ่มความรู้ไว้ในสมอง** ได้ช่วยตัวเอง ตักยากลำบาก เดินทางไปต่างจังหวัด ไม่มีเงินใช้ ได้ไปสองบาท ขึ้นเหยียบฝั่งเมืองภูเก็ตก็เดือดร้อน เพราะไม่มีญาติไม่มีมิตร ใช้อย่างประหยัดที่สุดจนได้ทำงาน ได้เบี้ยเลี้ยงวันละบาทสาม

คนล่องทุกขิดได้เพราะความเพียร

พุทธศาสนสุภาษิต

สิบสตาจค์ ก็ไม่ใช่ไม่จ่าย ไม่ไปดูหนังไม่ไปฟังเพลง ไม่สูบบุหรี่
ไม่ดื่มเหล้า ซื่อแต่หนังสือเรียน

หนังสือโด่งดังในสมัยนั้น เป็นของหลวงวิจิตรวาทการ
เขียนหนังสือ จิตตานุภาพ มั่นสมอง พุทธานุภาพ มหาบุรุษ
หลายเล่ม สั่งซื้อหมด ซื่อไปนอนอ่าน อ่านหลายเที่ยว อ่านจน
ขึ้นใจ ถือว่าคำสอนในหนังสือนั้นเป็นครูเป็นอาจารย์ คอยเตือน
อยู่ทุกวันทุกเวลา ไม่ปล่อยเวลาให้ล่วงไปโดยไม่ได้ประโยชน์
เพราะพระพุทธเจ้าท่านสอนว่า “เวลาล่วงไปๆ บัดนี้เราทำอะไร
อยู่” ให้คิดถามตัวเองบ่อยๆ ว่า “เวลาล่วงไปๆ บัดนี้เราทำ
อะไร” ถ้าเราตอบว่า..นอน..ขี้เกียจ..ไม่ได้เรื่องแล้ว ..ไปเที่ยวเล่น..
ก็ไม่ได้เรื่อง ..เหลวไหล..ก็ไม่ได้เรื่อง เราต้องรีบปรับตัวเองให้
“ตื่นตัว ว่องไว ก้าวหน้า” หันมาศึกษาหาความรู้ ให้มีความรู้
เท่าที่จะหาได้

ทำมาอย่างนี้ตลอดเวลาจนกระทั่งเป็นหนุ่ม ได้ไปทำ
งานรับจ้างก็ได้เงิน ก็ประหยัดที่สุด ไม่ใช่ไม่จ่าย เพื่อนชวนไป
เที่ยว..ไป แต่ไม่เข้าไปเที่ยวในที่ไม่ควรเที่ยว เพราะคิดถึงคุณ
แม่ เวลาจะออกจากบ้าน แม่บอกว่า..ไปไหนไปได้ แต่อย่าไป
ทำความชั่วให้แม่เสียใจนะ อายุครบบวชต้องมาบวชให้แม่นะ..
มันก้องอยู่ในดวงใจ เพื่อนชวนไปไหนก็นึกถึงคำสั่งที่แม่บอกว่า
..อย่าทำชั่ว ทำดี.. ก็เลยหยุดยั้ง..ไม่ไป ไปก็ไม่ร่วมวงจับหายกับ
เขา เอาชีวิตรอดมาได้จนกระทั่งบัดนี้ เพราะแม่คอยเตือน

ใช้ชีวิตให้คุ้มค่าที่เกิดมา

ปัญญาบัณฑิต

เวลานี้แม่ก็ยังเดือนอยู่ มีรูปถ่ายวางไว้ข้างเตียงนอน กลางคืนก่อนนอนก็ไหว้ทุกคืน นึกถึงคำสั่งคำเตือนของแม่ ว่าแม่สอนอย่างไร เดือนอย่างไร... **ให้ระมัดระวังตน ให้ประหยัดเงินทอง ให้คบแต่คนดี ไม่ไปคบคนชั่วคนร้าย..** ได้ทำตามมาตลอดเวลา นึกแล้วก็ดีอกดีใจว่าเราได้แม่ที่ประเสริฐ ท่านเตือนท่านชี้บอกให้ทำความดี แล้วก็ได้บวชในพระศาสนา

บวชแล้วก็ไม่ลืมแม่ลืมพ่อ ยังเอารูปมาไว้ไหว้กราบทุกคืนก่อนนอน อธิษฐานใจว่า...**ลูกจะทำตามคำสั่งของคุณแม่ จะไม่เหลวไหล ไปอยู่ที่ใดจะไม่ทำชื้อให้เสียหาย จะทำแต่ความดี รักษาเกียรติรักษาชื่อเสียงให้สมกับเป็นลูกพัทลุง...**

คำว่า“สูง” แปลว่า มีพ่อแม่แม่ เราต้องทำแต่ความดี พอนึกถึงเมืองลุงแล้วก็ต้องทำดี ไม่ทำให้เสียหาย

วันหนึ่งไปเทศน์ที่โรงเรียนอาชีวะของทหารที่เกียกกาย กำลังเทศน์เด็กกลุ่มหนึ่งมันไม่ฟัง มันคุยกัน เฮฮากัน สนุกสนานกัน หลวงพ่อก็เทศน์แซวไป เทศน์เท่าไรๆ มันก็ไม่หยุดสักที

พอเทศน์จบแล้ว ลองถามไปโดยลำดับ ..**มาจากจังหวัดไหน จังหวัดไหน..** ถามไปเรื่อยๆ พอถึงพวกนั้นก็ถามว่า..**เออ พวกเรานี่มาจากจังหวัดไหน..** มาจากจังหวัดนครศรีธรรมราช.. มาจากตรัง .. จากพัทลุง.. จากสงขลา..

พอได้รู้ว่าเป็นเด็กปักข์ได้เท่านั้นแหละ หลวงพ่อก็พูดภาษาปักข์ได้ว่า **“พวกเราปักข์ได้ มันเบรื่อพรรคนี้แล้วเรอะ”**

ความชั่ว ไม่ทำลายเลยดีกว่า

พุทธศาสนสุภาษิต

บอกว่า..ฉันนี่เป็นคนพ่ตลุง เป็นคนบักขี้ใต้ ฉันไปอยู่ที่ไหน ฉันทำแต่ความดี ไม่เคยทำความชั่ว มีชื่อเสียงปรากฏไปทุกหนทุกแห่ง เธอไม่ทำความดี..เสียชื่อ..เสียชาติที่เกิดมาเป็นคนบักขี้ใต้ กลับจิตกลับใจเสียนะ.. มันก้มไม่ดูหน้าเลย ต่อมาเด็กเหล่านั้นกลายเป็นเด็กสุภาพเรียบร้อย ตั้งใจเรียน เพราะสำนึกได้ว่า อ้อ..อาย..อาย ทำไม่ถูกต้อง เลยเปลี่ยนมาเป็นอยู่อย่างถูกต้อง

นี่ต้องคอยเตือนอย่างนั้น ถ้าไม่เตือนเขาไม่รู้ เขาไม่รู้ว่าจะเกิดที่ไหน เกิดเมืองอะไร บ้านเมืองนั้นชื่ออะไร เขาไม่รู้ แต่เราบอกเขา เป็นเด็กเมืองนั้นเมืองนี้ ชื่อบ้านชื่อเมืองมันก็ดี แต่เราทำไม่ดี ขายหน้า เสียชาติเสียบ้านเมือง เขาก็รู้สึกตัวกลับจิตกลับใจ เข้าหาคุณงามความดี เรียนจบไปได้เป็นข้าราชการกันหลายคน ออกไปทำงานกันอยู่ นี่ช่วยเหลือเขาอย่างนั้น

เพราะฉะนั้นขอเตือนพวกหนูๆทั้งหลายที่ได้มาวันอาทิตย์นี้ นับว่าเป็นบุญนักหนา เพราะไม่ค่อยได้มา ไม่ค่อยได้พบพระ เพราะไม่ได้พบพระก็ไม่ได้พบแสงสว่าง อะไรดีอะไรชั่ว อะไรสุขอะไรทุกข์ ไม่เข้าใจ นึกสนุกไปตามอารมณ์ ตามตา ตามหู ตามจมูก..ลิ้น..กาย..ใจ โตขึ้นก็เสียคน ไม่มีงานทำ ไม่มีเงินใช้ แม้เป็นลูกเศรษฐีมั่งมีทรัพย์ แต่เกิดมาเพื่อผลาญ ไม่ได้เกิดมาเพื่อสร้างวงศ์สกุล อย่างนี้เพราะไม่ได้รับการอบรมบ่มนิสัยด้วยธรรมะของพระพุทธเจ้า

เมื่อได้มาวัดในวันอาทิตย์ก็ได้พบพระ ได้ฟังเสียงพระ

หิริและโอตตปปะ ย่อมรักษาโลกไว้เป็นอันดี

พุทธศาสนสุภาษิต

พระท่านแนะท่านเตือนด้วยความรักด้วยความเอ็นดู เราอย่าไป
นึกว่า..ท่านดำเรา ท่านติเตียนเรา แต่ให้นึกว่า..ท่านสอนเราให้
เป็นคนดี ให้เป็นคนมีชีวิตมีค่ามีราคา แล้วตั้งใจอธิษฐานว่า“เรา
จะเป็นคนดี ตามคำสอนของพระ เราจะเป็นคนดีตามคำสอน
ของหลวงพ่อ เราจะเป็นคนดีตามคำสอนของพ่อแม่ เราจะ
ไม่ทำตนเป็นคนเหลวไหล รกบ้านรกเมือง รกชาติรกประเทศ”
เราคิดอย่างนั้น พูดอย่างนั้น

เห็นใครเขาทำไม่ดี ก็บอกตัวเองว่า ดูเถอะ..ไอ้คนนั้นมัน
ไม่ได้รับการอบรมบ่มนิสัย มันเกิดมากินมาเล่นมาเที่ยวมาสนุก
ปล่อยชีวิตให้สูญเปล่า เราจะไม่เป็นคนเช่นนั้น แต่เราจะละอาย
บาป เราจะกลัวบาป เราจะประพฤติกายให้สุจริต ประพฤติ
วาจาใจให้สุจริต ตั้งจิตอยู่ในคุณงามความดี ชีวิตก็จะเรียบร้อย
พ่อแม่สบายใจ ตัวเราเองก็สบายใจ

เรียนจบแล้วไปสมัครงานที่ไหนเขาอยากได้ เพราะสำนัก
งานต่างๆ เขาอยากได้คนดีให้มานั่งทำงานด้วยกัน ถ้าเป็นคน
ชั่ว คนขี้เกียจคนเหลวไหล เขาไม่อยากได้ เปลืองเนื้อที่เปล่าๆ
เปลืองเงินเปล่าๆ เราก็ไม่ได้ทำงาน แล้วจะบ่นว่า เอ้อ..เรา
ดวงมันไม่ดี หางานทำไม่ได้.. ไม่ใช่ดวงไม่ดี เพราะเราทำไม่ดี
ไม่ใช่เพราะดวง ไม่ใช่เพราะโชคชะตาราศี มันอยู่ที่ตัวเราเอง
ถ้าเราคิดดี พูดดี ทำดี คบเพื่อนดี ไปสู่ที่ดี ดวงมันก็ดี โชคมัน
ก็ดี อะไรมันก็ดีหมด เพราะเรามีดีเป็นฐาน ใครเห็นเขาก็รัก

ใช้ชีวิตให้คุ้มค่าที่เกิดมา

ปัญญาบัณฑิตกฤษฎ์

เขาก็ชอบ อยากได้มาช่วยงาน แต่ถ้าทำไม่ได้ เขาก็ไม่อยากจะ
เราเสียผู้เสียคน ให้หนูทุกคนจำไว้ ทั้งหญิงทั้งชายต้องจำไว้

ยังเป็นผู้หญิงต้องระวังมากเป็นพิเศษ เพราะผู้หญิงต้อง
ช่วยตัวให้ได้ ถ้าช่วยตัวไม่ได้ ไม่มีความรู้ ไม่มีความสามารถ ไม่มีความ
การ อยู่เป็นโสด อยู่คนเดียวมันเหี่ยวแห้ง แต่มีเพื่อนมันค่อย
สบายใจ จะมีเพื่อน เราต้องเป็นคนที่มีความรู้มีความสามารถ
ถ้าไม่มีความรู้ไม่มีความสามารถ ไม่เป็นคนดี ไม่มีใครต้อง
การ ก็กลายเป็นคนเหลวไหล พวกอันธพาลก็มาชวนไปเข้าช่อง
ไปขายเนื้อขายตัว มีชื่อเสียงในทางเลวๆ ไม่มีใครอยากคบค้า
สมาคมต่อไป เสียที..เสียชาติที่เกิดมาเป็นไทย จิตใจไม่เป็นไทย
ไม่เป็นมนุษย์ ไม่เป็นพุทธบริษัทตามหลักการของพระพุทธเจ้า
นับว่าไม่ได้เรื่อง มันเป็นแต่เพียงก้อนเนื้อก้อนหนึ่งหลุดออกมา
จากท้องแม่เท่านั้น แม่ก็มีแต่บ่นๆ เสียใจว่าก้อนเนื้อสกปรก
มันเข้ามาอยู่ในท้อง พอถึงเวลามันก็ออกไป ออกไปแล้วมันไม่
ทำความดี ทำให้แม่ต้องเสียใจ เสียตายท้องที่อาศัยเกิดของคนๆ
นั้น ท่านบ่นทุกวัน นึกคิดทุกวัน ตกนรกทุกวัน

เราไม่ควรทำให้พ่อแม่ตกรอก แต่ควรจะช่วยกันส่งคุณ
พ่อคุณแม่คุณปู่คุณย่าคุณตาคุณยายให้ไปสวรรค์ หมายความว่าเราทำดี ก็เหมือนกับเป็นเสาหลักช่วยให้คนเหล่านั้นสบาย
ใจ นึกถึงลูกที่โรบลิ้มอกปลื้มใจ ถ้าลูกดีท่านก็ปลื้มใจ ชอบไป
อวดไปคุย แต่ถ้าลูกชั่ว นั่งเสียใจ เป็นทุกชั่วว่า..เวรกรรมอะไร มี

บรรดาบุตรทั้งหลาย บุตรผู้ซื่อฟังเป็นผู้ประเสริฐ

พุทธศาสนสุภาษิต

แต่ก่อนเมื่อสกปรกมาอยู่ในท้องแม่...อุตสำหรับเลี้ยงมันจนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ พอโตขึ้นแล้วมันถีบพ่อถีบแม่ ตีพ่อตีแม่ให้ได้รับความทุกข์ นั่นมันเป็นหัวใจของสัตว์เดรัจฉาน ไม่ใช่ใจมนุษย์

ใจมนุษย์ต้องมีความรู้สึกกตัญญูทเวทิต่อพ่อแม่ และไม่ทำให้พ่อแม่เดือดเนื้อร้อนใจ ไปไหนก็ไปกับความดี คิดถึงพ่อคิดถึงแม่ ถ้าเราทำชั่ว แม่เดือดร้อน พ่อเดือดร้อนทางใจ การเดือดร้อนทางใจ ทุกข์มาก เดือดร้อนเพียงไม่มีเงินใช้ทุกข์เหมือนกันแต่ไม่รุนแรง สามารถแก้ไขได้ง่าย แต่ทุกข์ทางใจนี้แก้ยาก และถ้าลูกยังชั่วตลอดไป แม่ก็เป็นทุกข์อย่างชนิดถาวรตายไปแล้วก็ยังนึกเป็นทุกข์ว่า..ไอ้คนนั้นมันมาอยู่ในท้องฉัน ๑๐ เดือน ออกมาฉันทำแต่ความชั่ว ถึงตายไปแล้วก็เหมือนกับไม่ตาย เพราะความชั่วยังอยู่ แม่ก็เดือดเนื้อร้อนใจ ออกใหม่ใส่ขมเพราะได้ลูกไม่ดี แต่ถ้าได้ลูกดี แม่พ่อสบายใจ ไปเที่ยวคุยอวดกับใครๆ ว่าลูกฉันดี ลูกฉันมีความก้าวหน้า มีความสุขมีความเจริญ ลูกอย่างนั้นใช้ได้ เรียกว่าเป็น**อภิชาติบุตร**ของพ่อแม่

อย่าเป็น**อวชาติบุตร** บุตรที่ต่ำกว่าพ่อแม่ ต้องเป็น**อภิชาติบุตร** บุตรที่ดีกว่าพ่อแม่ ประเทศชาติเจริญ ถ้าบุตรเสื่อมกว่าพ่อแม่ สกุลตกต่ำ ชื่อเสียงตกต่ำเสียหาย เราจึงต้องนึกถึงเรื่องนี้ไว้ จะไปไหน จะทำอะไร จะเกี่ยวข้องกับใคร ต้องนึกว่าต้องทำแต่สิ่งที่คุณพ่อคุณแม่สบายใจ ไม่ทำสิ่งที่ท่านเป็นทุกข์เดือดเนื้อร้อนใจ แล้วตั้งใจทำแต่ความงามความดี ตัวเราก็ดีขึ้น

สั่งสมบุญ นำสุขมาให้ สั่งสมบาป นำทุกข์มาให้

พุทธศาสนสุภาษิต

เพิ่มความดี ดีกว่าเพิ่มความชั่ว พระพุทธเจ้าสอนว่า อย่าเพิ่มความชั่วขึ้นในตัว เพราะเพิ่มความชั่วมันเป็นทุกข์ แต่ถ้าเพิ่มความดีก็มีความสุขทุกวินาที ทุกลมหายใจเข้า-ออก ทำความดีให้แก่ประเทศชาติบ้านเมือง เราเกิดมาอย่าให้เสียชาติ เกิดเป็นไทยต้องเป็นไทยให้สมชื่อ เป็นมนุษย์ต้องเป็นมนุษย์ให้สมนาม เป็นพุทธบริษัทก็ต้องเชื่อฟังหลักคำสอนของพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าสอนว่าอย่าทำชั่ว เราไม่ทำชั่ว ทำแต่ความดี ทำใจให้สงบ สะอาด สว่าง เราสะสมสิ่งเหล่านั้นไว้ในตัวมันเป็นประโยชน์แก่ตัวเรา ถ้าเราสะสมความชั่วเป็นบาปอยู่ตลอดเวลา เสียหายแก่ตัวเอง เสียหายแก่พ่อแม่ เสียหายแก่วงศ์สกุล เสียหายแก่ประเทศชาติ

ในวันที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวครองราชย์ครบ ๖๐ ปี ท่านได้เตือนประชาชนว่า *ให้อยู่กันด้วยความรัก ความสามัคคี ความร่วมแรงร่วมใจกัน ช่วยกันคิดดี พูดดี ทำดี ส่งเสริมคนดีให้มีโอกาสทำดีต่อไป*

ถ้าจะเลือกใครไปเป็นผู้แทน เลือกคนที่ดีที่สุดในหมู่คนสมัคร *ไอ้คนไหนชั่วสมัคร อย่าไปเลือกมัน..มันชั่ว อย่าเลือกเข้าไปในสภา ขายหน้า เข้าไปถกไปเถียงไปชกไปต่อขย ไปโกงไม่ได้เรื่องอะไร ชาวบ้านชาวเมืองนั้นก็พลอยเสียชื่อ แต่ถ้าเลือกคนดีเข้าไป ชาวบ้านชาวเมืองก็พลอยสบายใจ ขึ้นสวรรค์ทุกเวลา เพราะผู้แทนเหล่านั้นเป็นคนดี*

ใช้ชีวิตให้คุ้มค่าที่เกิดมา

ปัญญาบัณฑิตกฤษฎ์

ถ้าเลือกคนดีเข้าไป คนมันเยอะ เลือกเอาคนดีๆ ได้ เหมือนผลไม้ตะกั่วใหญ่ ลูกไหนเน่า..ขว้างไป ขว้างไป เอาแต่ผลดีๆ มากิน ไม่ปวดท้อง ไม่เกิดโรค ไม่เกิดภัย กินแต่พอดี พอสบาย เป็นอยู่แต่พอเพียง ไม่สุรุษสุราย ไม่ตระหนี่ถี่เหนียว มากเกินไป ชีวิตก็จะเรียบง่าย

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวท่านเชื่อคุณแม่ของท่าน เพราะแม่ท่านสอน ท่านเตือนให้เป็นคนดี ให้เป็นกำลังของแผ่นดิน เพราะชื่อว่า “ภูมิพล” แปลว่า *กำลังของแผ่นดิน* ท่านก็ติดดิน ไปเยี่ยมชาวบ้าน ไปนั่งอยู่กับพื้น ชาวบ้านก็นั่งคุยรอบๆ เป็นกันเอง เหมือนเป็นพ่อเป็นแม่เป็นพี่เป็นน้อง แนะนำ ตักเตือนเรื่องต่างๆ คนได้รับคำเตือนจากในหลวงแล้วเอามาใช้ ในชีวิตประจำวัน ตั้งตัวได้ ทำมาหากินได้ประโยชน์ ปลอดภัย

พอพูดถึงในหลวงแล้ว ยกมือท่วมหัว *อ้อ..พระคุณท่าน* เหลือเกิน ท่านอุทิศส่มาสอนมาแนะนำให้ทำอย่างนั้นให้ทำอย่างนี้ ล้วนแต่เรื่องดีๆ ทั้งนั้น ถ้าเราทำตามพระองค์ท่าน เราก็จะมีความสุข แล้วครอบครัวที่ทำตามพระเจ้าแผ่นดินนั้น ตั้งตัวได้ มีพืชมีผักขาย อยู่บ้านดี มีลูกมีหลานดี มีความเจริญก้าวหน้าตลอดไป นี่ผลแห่งความดีมันให้อย่างนี้

แต่ถ้าเราสะสมความชั่ว เป็นคนดีอ ไม่เชื่อฟังใคร ใครสอนใครเตือนก็ทำหูทวนลม ไม่ได้สนใจในคำสอนคำเตือนนั้น ไม่พิจารณาตัวเอง ไม่ตักเตือนตัวเอง ไม่แก้ไขตัวเองให้ดีขึ้น ก็

ความกตัญญูทเวที เป็นเครื่องหมายของคนดี

พุทธศาสนสุภาษิต

กลายเป็นคนตกร่องลึก เพื่อนจับขึ้นมาก็ไม่ได้เพราะร่องลึกเกิน
ไป เกิดมาชาติหนึ่งเป็นอย่างนั้น ไม่ได้เรื่อง อย่าเป็นคนเช่นนั้น
แต่เป็นคนที่อยู่ดี ทำแต่คุณงามความดี ตามรอยพระยุคลบาท
ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เป็นการตอบแทนบุญคุณของ
พระองค์ แสดงว่าเป็นคนมีความกตัญญูทเวที

ความกตัญญูทเวทีเป็นเครื่องหมายของคนดี เราจะ
ดูคน ก็ดูว่า เขาแต่งตัวด้วยอะไร ถ้าแต่งด้วยความกตัญญูทเวที
คบได้ เป็นมิตรได้ ร่วมทุนการค้าการขายได้ แต่ถ้าเขามีแต่เรื่อง
ชั่ว ชี้อเล้า เล่นการพนัน เทียวกลางคืน ใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่าย ไม่
รู้จักบังคับตัวเอง ไม่ควบคุมตัวเอง ก็เป็นคนที่ไม่เพิ่มความเสื่อม
เสื่อมทุกลมหายใจเข้าออก แล้วเสื่อมทั้งสกุลวงศ์ ลูกหลานก็
เสื่อม เหลนก็เสื่อม...ไม่มีดี

เราอย่าเสื่อมอย่างนั้น แต่เราตั้งใจว่า...**เราจะเป็นคนดี**
ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เป็นคนดีของพระพุทธเจ้า
เป็นคนดีของพ่อแม่ เราจะคิดจะพูดจะทำแต่เรื่องดีเรื่องงาม
เราจะเพิ่มความดีให้เกิดขึ้นในตัวเรา จะไม่เพิ่มความชั่ว ลดความ
ชั่วออกไปจนมันหายไปไม่มีเหลือ ก็เรียกว่าเป็นคนกลับตัวกลับ
ใจเข้าหาความดีได้

คนที่เป็นโจรใจร้าย ฆ่าคนมาเป็นร้อยเป็นพัน พบพระ
พุทธเจ้า ทิ้งดาบ เอานิ้วห้อยคอทิ้ง อาบน้ำ แต่งตัวสะอาด รับ
ศีลจากพระพุทธเจ้า บวชในพระพุทธศาสนา เป็นพระองคฺุสิมมาล

ใช้ชีวิตให้คุ้มค่าที่เกิดมา ปัญญาบัณฑิต

เป็นพระดีพระตัวอย่าง อย่างนี้เราควรเอาอย่าง อย่าเอาอย่าง
พระเทวทัตซึ่งเป็นพระใจพาล พาลคนเดียวไม่พอ ยังไปเชิญ
พระเจ้าอชาตศัตรูมาร่วมวงความชั่ว แล้วทำความชั่ว ประทุษ
ร้ายพระพุทธเจ้าจนเลือดหือ เรียกว่าทำโลहितพระพุทธเจ้าให้หือ
เป็นบาปหนักบาปหนา ตกนรก ผุดไม่ขึ้น เพราะทำชั่วอย่างนั้น
ใครเตือนก็ไม่ฟัง ถือว่า..กุแก่ง กูดี กูสามารถ ไม่ฟังเสียงใคร

**เราต้องฟังเสียงผู้เตือน พ่อแม่เตือนต้องฟัง ครูเตือน
ต้องฟัง** แม่เพื่อนนักเรียนเขาเตือนว่า..นี่เธอ อย่าทำอย่างนั้น
นะมันเป็นบาปเป็นโทษ.. เราก็ควรฟัง ควรขบใจเขา ที่เขามา
ช่วยเตือน เหมือนเขามาบอกขุมทรัพย์ให้ เราไปขุดได้ทองได้
เพชรนิลจินดา แต่ถ้าเขามาบอกให้เราไปขุดได้แต่ปลาเน่าปลา
เหม็น ชั้ทั้งนั้น เราไม่ทำ เพราะเราเกิดมาเพื่อความเป็นคนดี ให้
ชาติให้ประเทศเจริญ เราก็สะสมแต่ความดี ไม่สะสมความชั่ว

**ก่อนนอนต้องระลึกถึงคุณพระพุทธเจ้า พระธรรม
พระสงฆ์ กราบสามครั้ง แล้วกราบคุณพ่อคุณแม่ กราบครู
บาอาจารย์ รวมเป็น ๕ ครั้ง** แล้วนั่งสงบใจพิจารณาตัวเอง
ว่า.. วันนี้เราทำผิดอะไรบ้าง เราบกพร่องอะไรบ้าง.. แล้วตั้งใจ
แก้ไข ทำให้ดีขึ้น อย่าให้ความชั่วเกาะตัวเรา เพราะถ้าเราเห็น
เหล็กเป็นสนิมเล็กน้อย ขูดออก สนิมมันก็ไม่มี แต่ถ้าไม่ขูด เหล็ก
กลายเป็นสนิมทั้งก้อน ใช้ไม่ได้ มีดพร้าเป็นสนิมใช้ไม่ได้ ต้อง
เอาออก ลบถูจนออก ในตัวเราก็เหมือนกัน ต้องลบด้วยศีลด้วย

ผู้ประพฤดิธรรม ย่อมอยู่เป็นสุข

พุทธศาสนสุภาษิต

ธรรม ด้วยความกตัญญูกตเวทิต่อพระคุณของพระพุทธเจ้า ไม่
เปลอไม่ประมาท ทำแต่ความดีเรื่อยไป

ไปไหนก็ต้องไปเพื่อความดี อยู่เพื่อความดี เดินเพื่อ
ความดี เคลื่อนไหวด้วยความดี ความดีคุ้มครอง เป็นร่มแก้ว
ฉัตรแก้วป้องกันตัวเรา ไม่ให้รับอันตราย แต่ถ้าเราทำความชั่ว
ก็ทำลายตนเองตั้งแต่ลงบันไดบ้าน แล้วก็เกิดทุกข์เกิดโทษ ถูก
ยิงถูกฆ่าถูกแทง ถูกรถชนตาย ชนต้นไม้ตาย ตายโหงตายเป็น
ไม่ได้เรื่องอะไร เพราะไม่มีธรรมะรักษา

“อัมโม หะเว รักษะติ อัมมะจาริง

- ธรรมะย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม”

ผู้ใดไม่ประพฤติธรรม ธรรมะไม่รักษา ตัดหางปล่อย ได้
รับความทุกข์ความเดือดร้อน เราจึงไปด้วยพระธรรม มีความ
ละอายบาป มีความกลัวบาป มีความซื่อสัตย์ จงรักภักดีต่อ
พระพุทธเจ้า ต่อพระธรรมพระสงฆ์ ต่อพ่อแม่ต่อครูบาอาจารย์
ต่อองค์พระมหากษัตริย์ ซึ่งเป็นตัวอย่างในทางประพฤติธรรม

ในหลวงท่านประพฤติธรรมตลอดเวลา ท่านมีความ
กตัญญูต่อคุณแม่ เมื่อพระราชชนนีป่วย ท่านไปเยี่ยมทุกวัน
ไปถึงกราบแล้วก็จับเนื้อจับตัว ป้อนอาหารป้อนน้ำถวายจนอัม
หน้าสำราญแล้วท่านก็กลับ วันนั้นพอกลับไปถึงวัง ได้รับโทรศัพท์
บอกว่า พระราชชนนีสิ้นบุญแล้ว ท่านรีบกลับมาทันที มาถึงไป
กราบศพ เอาผ้าเช็ดหน้าเช็ดตัว ลูบหน้าทำความสะอาด

ธรรมที่ประพาศิตีแล้ว นำสุขมาให้

พุทธศาสนสุภาษิต

เวลาเขาขึ้นรถ พระราชชนนีนั่งไป ในหลวงเห็นเข้า บอกว่า..ฉันขึ้นเอง นางพยาบาลบอกว่า..ฝ่าบาทเป็นเจ้าแผ่นดิน ไม่ต้องขึ้นรถ พระองค์บอกว่า..เป็นพระเจ้าแผ่นดินขึ้นรถให้ แม่ นั่งไม่ได้หรือ ฉันจะขึ้นเอง.. แล้วก็ขึ้นรถ ยกแม่ขึ้นบนเตียง ลูบคลำ เอาอกเอาใจ แสดงความรักความกตัญญู ทุกวันเวลา ต้องเข้าไปหาคุณแม่ ไต่ถามสารทุกข์สุกดิบ ต้องการอะไรบ้าง ก็จัดทำให้ ช่วยเหลือ ท่านมีคุณความดีมาก กตัญญูสูงต่อคุณ แม่บังเกิดเกล้า เวลานี้แม่ของท่านสิ้นพระชนม์ไปแล้ว ท่านก็ยัง ทำความดีช่วยเหลือแม่อยู่ตลอดเวลา เพราะรักแม่

คนเรารู้รักแม่รักพ่อรักพระศาสนา ไม่ทรยศต่อสิ่ง เหล่านั้น ตั้งหน้าตั้งตาทำคุณงามความดี ความดีก็เพิ่มขึ้น บารมี ก็เพิ่มมากขึ้น จึงปรากฏว่าหลายอย่างสะสมบารมี เช่น พระองค์ไปไหน ฝนไม่ตก มันตกก่อน ตกทีหลัง เรียกว่า *เทวดา* ให้ความคุ้มครอง ธรรมชาติช่วยเหลือ ทำอะไรดีทุกอย่าง ไม่ เสียหาย นี่เป็นผลแห่งธรรมะ แล้วก็สอนคนอื่นให้ประพฤติธรรม

เรารักในหลวงต้องประพฤติตามท่าน รักพ่อแม่ประพฤติ ตามพ่อแม่ รักครูอาจารย์ เชื่อฟังคำครูอาจารย์ จะเป็นคนดีเป็น ศรีแก่ชาติเป็นประโยชน์แก่บ้านเมือง

ฟังเทศน์แล้วอย่าฟังเฉยๆ เอาไปบ้านด้วย เวลาไปก็ต้อง ไปคิด เออ..วันนี้เราไปวัดชลประทานฯ หลวงพ่อปัญญาสอน อะไรบ้าง ตั้งหัวข้อบันทึกไว้ในสมุด ว่างๆ เอามาอ่าน อ่านดู

ใช้ชีวิตให้คุ้มค่าที่เกิดมา

ปัญญาบัณฑิตกฤษฎ

แล้วก็มองดูตัวเองว่าเราทำตามที่ท่านสอนหรือไม่ ถ้าไม่ได้ทำตามก็แสดงว่าเป็นคนไม่ได้เรื่อง ออกตัญญูกตเวที ไม่รู้จักบุญคุณพ่อแม่ครูบาอาจารย์ ผู้สั่งผู้สอน จึงต้องจำคำนั้นไว้ เอามาปฏิบัติ ปฏิบัติคนเดียวไม่ได้ บอกทุกคนในครอบครัว ว่าเราอยู่ด้วยธรรมะ ธรรมะคุ้มครองถ้าเราประพฤติธรรม แต่ถ้าเราไม่ประพฤติธรรม ธรรมะจะไม่คุ้มครอง จะเกิดเหตุเภทภัยด้วยประการต่างๆ

ขอให้ทุกคนเดินตามธรรมของพระพุทธเจ้า เชื่อฟังพระพุทธเจ้า เคารพธรรมะของพระพุทธเจ้ากันเถิด บ้านเมืองไทยจะสงบเป็นสุขอยู่รอดปลอดภัย เป็นเอกราชสมบูรณ์ แต่ถ้าเราขี้เกียจเหลวไหล กระทำความชั่วชาติไทยก็ไม่มี **ไม่มีชาติไทยแล้วจะร้องเพลงชาติไทยให้ใครฟัง** ไม่มีคนฟังแล้ว มีแต่คนล้มตัวล้มชาติล้มศาสนาล้มความเป็นคน..ใช้ไม่ได้ อย่าลืมนะว่าเราเป็นไทย เราเป็นมนุษย์ เราเป็นพุทธบริษัท เราต้องคิดดี พูดดี ทำดี คบคนดี ไปสู่สถานที่ดี ตลอดเวลา

นี่เป็นข้อคิดเตือนจิตสะกิดใจแก่นักเรียนทั้งหลายและพ่อแม่ครูอาจารย์ทั้งหลายด้วย ให้ช่วยกันสร้างความคิดขึ้นรักษาชาติรักษาบ้านเมืองให้ร่มเย็นเป็นสุขสมความตั้งใจ

ดังได้แสดงมาก็สมควรแก่เวลา ขอขุติไว้แต่เพียงเท่านี้ ขออวยพรให้ญาติโยมทั้งหลายมีกำลังใจแก่กล้าในการสร้างความคิดจงทั่วกันทุกท่านทุกคน เทอญ

ผู้เจริญเมตตาดีแล้ว ย่อมหลับและตื่นเป็นสุข

พุทธศาสนสุภาษิต

ต่อไปนี้ก็ขอเชิญญาติโยมนั่งสงบใจ ๕ นาที นั่งสงบใจ
นั่งตัวตรง หลับตา ไม่ยุ่ง หายใจเข้ากำหนดรู้ หายใจออก
กำหนดรู้ ให้สติมากำหนดอยู่ที่ลมเข้าลมออก ไม่วิ่งไปไหน
เปลอมนั้นไป ก็ดึงกลับมาอยู่ตรงนี้ ๕ นาที

ต่อไป ขอเชิญญาติโยมยืนขึ้น สำรวมใจ แผ่เมตตา
ปรารถนาความสุขความเจริญแก่สรรพสัตว์ทั้งหลายทุกทั่วหน้า

**สัพเพ สัตตา, อะเวรา, อัปยาปัชฌา, อะนีฆา,
สุขี อตตานัง परिหะรันตุ.**

สัตว์ทั้งหลาย ที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย
ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น.

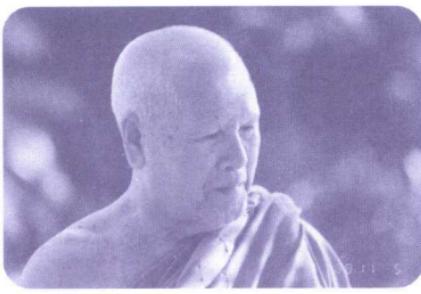
จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด
อย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลย.

จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด
อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย.

จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด
อย่าได้มีความทุกข์กายทุกข์ใจเลย.

จงมีความสุขกายสุขใจ
รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด.

คิดดูให้ดี

ปัญญาบัณฑิต

กาลครั้งหนึ่ง นานมาแล้ว ที่ประเทศญี่ปุ่น มีครอบครัวหนึ่ง เป็นครอบครัวที่ยากจนมาก เพราะว่าพ่อบ้านไม่มีอิริยทรัพย์ ไม่มีทรัพย์ ภายใน ประพฤติตนเป็นคนเหลวไหล ชอบดื่มสุราเป็นอาจिन ชอบเล่น การพนัน ชอบไปเที่ยวไปเตร่หาความสนุกสนานเฮฮา บ้านช่องของตัว ก็ไม่เอาใจใส่ ลูกเมียก็ไม่ได้ความเอาใจใส่ เป็นอยู่อย่างลำบากยากแค้น

วันหนึ่งมีพระอาจารย์องค์หนึ่งซึ่งเป็นอาจารย์ที่ชอบจาริกไปตามที่ต่างๆ เพื่อไปพบประชาชนและช่วยเหลือเขาในการให้ความรู้ความ เข้าใจในเรื่องชีวิต เป็นปกติอย่างนี้ทุกวันๆ วันนั้นท่านอาจารย์ผู้นั้น ก็ออกจากสำนักอันเป็นที่อยู่เพื่อเดินทางไปสู่หมู่บ้านแห่งหนึ่ง

ขณะเดินทางไปนั้น ฝนตกหนัก ถนนชื้นแฉะด้วยโคลนตม รองเท้าที่อาจารย์ใส่นั้นทำด้วยฟางข้าว มันเก่าชำรุดทรุดโทรม เมื่อถูกน้ำ ฝนเข้า มันก็เปื่อยยุ่ยหลุดออกไปเรื่อย ก็นึกในใจว่า เออ...ไอ้คู่นี้มันก็ รับใช้ทำเรามาแล้ว ควรจะหาเปลี่ยนเสียที

จนกระทั่งไปถึงกระท่อมน้อยหลังหนึ่ง ก็ไปเห็นรองเท้าแขวน อยู่ข้างฝาสองสามคู่ และได้พบกับเจ้าของบ้านซึ่งเป็นผู้หญิง หน้าตา ชุบชืด ไม่มีเลือดมีฝาด มีลูก ๒ คน ลูกก็เป็นคนอมโรค คือฟุงป่อง กัน ปอด ผิวพรรณชุบชืดเหมือนกัน ผ่านุงผ้าห่มก็ปะแล้วปะอีก เรียกว่า “เย็บกันจนเข็มหลง” แล้ว ไม่รู้จะเย็บตรงไหน

อาจารย์ก็สงสาร เลยถามเจ้าของบ้านว่า “ทำไมจึงอยู่กันใน สภาพอย่างนี้ ไม่มีพ่อบ้านหรือ” ทำไมจึงถามถึงเรื่องพ่อบ้าน เพราะ พ่อบ้านเป็นหลักของครอบครัว เป็นผู้รับผิดชอบในครอบครัว ครอบครัว

จะสุขจะทุกข์ จะเสื่อมจะเจริญ ขึ้นอยู่กับพ่อบ้าน ถ้าพ่อบ้านเป็นคนรักงาน ขยัน เอาใจใส่ ครอบครัวยกสบาย ถ้าพ่อบ้านเป็นคนเกียจคร้าน เหลวไหล ประพศิตมั่วในสิ่งที่เป็นความชั่ว ครอบครัวยกเป็นทุกข์เดือดร้อนใจ ท่านจึงได้ถามอย่างนั้น

เมื่อถามอย่างนั้น แม่หญิงที่เป็นเจ้าของบ้าน สลดใจตัวเอง ก้มหน้าแล้วก็ตอบว่า “พ่อบ้านดิฉันก็มีเหมือนกันแหละเจ้าคะ แต่ว่าเรามีโรคประจำตัว” อาจารย์ถามว่าเป็นโรคอะไร แม่หญิงก็บอกว่า “เป็นโรคไข้เมากับเป็นโรคการพนัน ต้มเหล้าทุกวัน ไปเล่นการพนันทุกวัน” นี้โรค ๒ โรคนี้มีมันหนักพอสมควร ถ้าเข้าไปจับอยู่ในบ้านไหนก็มีหวังว่าจะล้มจม

อาจารย์ก็เลยถามว่า “แล้วเวลานี้พ่อบ้านไปไหน” แม่บ้านก็บอกว่า “ไปทุกวันแหละเจ้าคะ เข้าก็ไป บางทีก็ไม่กลับบ้าน ถ้าแพ้นักก็ไม่กลับบ้าน แต่ถ้าชนะบ้างก็กลับมา แต่กลับมาในสภาพที่พูดกันไม่รู้เรื่อง เพราะเมา เอะอะโวยวาย มาถึงกินนอน ไม่ได้ถอดรองเท้าด้วยซ้ำไป เป็นสภาพที่ดิฉันอึดอัดเต็มที แต่ไม่รู้อะไรจะทำอย่างไรเพราะว่าได้แต่งงานกันมา มีลูกถึง ๒ คนแล้ว ก็ต้องทนรับเวรรับกรรมต่อไป”

อาจารย์ก็สงสาร เลยถามว่า “เอ...วันนี้จะกลับไหม” “วันนี้น่าจะกลับเจ้าคะ เพราะไปหลายวันแล้ว” “เออ...ดีแล้ว เดี่ยวฉันจะรอนะ รอพบพ่อบ้านของเธอหน่อย” แล้วอาจารย์ก็บอกว่า “นี่สตาจึ้นนะ เธอไปซื้อเหล้ามาครึ่งแบน ซื้อไก่มาซีกหนึ่ง ฉันจะเลี้ยงพ่อบ้านของเธอ”

แม่บ้านก็นึกฉงนสนเท่ห์ เอ..อะไร อาจารย์นี่ พ่อบ้านเราซื้อเมากินอยู่แล้ว ยังจะเลี้ยงเหล้าอีก... แต่ก็ต้องทำตาม เลยเอาสตาจึ้นนั้นไปซื้อเหล้ามาครึ่งแบน แล้วก็ไก่ซีกหนึ่ง อาจารย์บอกว่า “วางไว้บนโต๊ะนั่นแหละ ฉันไม่แตะต้องหรอก ของอย่างนี้ เพราะมันเป็นของชั่วร้าย แต่ฉันจะเลี้ยงสามีคนดีของเธอ เธอเข้าห้องไปเถอะ อย่ามานั่งตรงนี้เลย เวลาสามีมาก็อย่าออกมานะ ฉันจะเปิดประตูรับเอง”

แม่บ้านก็เข้าห้องไปนอน แต่ไม่หลับหรอก จะหลับได้อย่างไร ก็พ่อบ้านไม่กลับบ้าน กลับมาก็ซื้อเมากิน เหลวไหล กินนอนไม่เป็นสุข

พ่อบ้านที่ประพฤติชั่วนี้ เหมือนกับสร้างขุมนรกไว้ในบ้าน ทำให้คนในบ้านเดือดเนื้อร้อนใจตลอดเวลา บ้านไหนคนประพฤติดีมันเป็นสวรรค์ เป็นวิมาน มีแต่ความสุขความสบาย บ้านไหนพ่อบ้านแม่บ้านประพฤติชั่วก็เรียกว่าเป็นบ้านนรก ลูกก็พลอยตกนรกไปด้วย เพราะได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจ แม่บ้านก็ไปนั่ง ไม่หลับ นั่งรอเวลาว่าพ่อขี้เมาจะกลับมาเมื่อไหร่

พอดีเหนื่อยเลยเที่ยงคืนแล้ว มาแล้ว...ร้องเพลงมาตั้งแต่ปากตรอก คนเมาก็อย่างนั้นแหละ เวลาเมาก็ร้องเพลง“เธอจ๊ะ เธอจ๋า...ฉันมาแล้ว...” มาถึงมาตบประตูบั้งๆ “เมียจ๋า...มาเปิดประตูให้ฉันหน่อย” เมียได้ยินก็ไม่ออกมาเพราะอาจารย์สั่งไว้แล้ว

อาจารย์ก็ลุกขึ้นไปเปิดประตู พ่อเจ้าประคุณก็เดินเข้ามา มาถึงเจออาจารย์นั่งอยู่ ก็เลยตั้งกระทู้ถามว่า“เอ..ท่านเป็นใครนี่ ทำไมมานั่งอยู่นี่” ถามแบบคนขี้เมา ไม่ยกมือไหว้ ไม่แสดงความเคารพอะไรทั้งนั้น อาจารย์ก็บอกว่า“เรานี่แหละคืออาจารย์ภูโต มาจากเมืองเกียวโต จะไปธุระ” แม้จะเมาสักเท่าไรก็ตาม เคยได้ยินชื่ออาจารย์ภูโตว่าเป็นถึงอาจารย์ของพระเจ้าจักรพรรดิ พอรู้ว่าอาจารย์ภูโตมานั่งอยู่ในบ้านนี้ หน้าซีดเลย หน้าซีดเหมือนกับไก่ต้ม ตกใจยืนตัวสั่นนั่งงก อาจารย์เห็นเช่นนั้นก็บอกว่า“ไม่ต้องตกอกตกใจหรอก ฉันมีของดีจะเลี้ยงเธอ นั่นนะ...บนโต๊ะมีไก่มีเหล้า เชิญตามสบาย...ฉันเลี้ยง”

พอได้ยินเสียงเหล้าเสียงไก่ หยุดตกอกตกใจ ยกถาดลงมาวาง แล้วก็นั่งขัดสมาธิเข้า มือหนึ่งถือแก้วมือหนึ่งถือขวด รินเหล้าใส่แก้ว แล้วก็มือหนึ่งถือไก่ เอามาขานหนึ่งแล้วก็กัดไก่กิน ต้มเหล้า ต้มเหล้ากินไก่กินไก่ต้มเหล้าอยู่อย่างนั้นแหละ จนเมาแเอ้ไปเลย

อาจารย์นั่งดูด้วยความสังเวช แก่เมา..แล้วก็เลยหลับ เวลาหลับก็ไม่หลับเปล่าคาบกระดูกไก่ไว้ด้วย จะเอากกระดูกไก่ออกจากปากก็ไม่ได้ เพราะว่ามันง่วงหลับไปเลย อาจารย์นึกในใจ โธ่เอ๊ย...มันเหลือเกินละไอ้พ่อนี้ เอ้า...ไม่เป็นไร เข้าค่อยพูดกัน แล้วอาจารย์ก็นั่งทำสมาธิอยู่

ตลอดเวลา... จนกระทั่งเช้า อาจารย์เข้าไปหลังบ้าน ไปล้างหน้าเรียบ ร้อย ก็มานั่งต่อไป เจ้าขี้เมาคนนั้นก็ตื่นสายหน่อย พอตื่นขึ้นก็เห็น อาจารย์ยังนั่งอยู่ แต่สร้างเมาแล้ว ก็เลยเข้าห้องอาบน้ำล้างหน้าล้างตา แล้วออกมาหาอาจารย์ อาจารย์ก็บอกว่า“เออ...ฉันจะไปแล้วนะ ฉันจะไปแล้ว แต่ว่าก่อนที่ฉันจะไปนี้ ฉันจะฝากอะไรไว้สักหน่อย ฝากไว้ให้เธอคิดในชีวิตประจำวัน ๒-๓ คำ ฟังให้ดีนะ” นายคนนั้นก็นั่งสงบ ฟังอาจารย์สั่ง อาจารย์บอกว่า

“คิดดูให้ดี...คิดดูให้ดี..ร่างกายนี้เปลี่ยนแปลงไปสู่ความแตกดับทุกลมหายใจเข้าออก ถ้าเราไม่ใช่ให้เป็นประโยชน์ แล้วจะมีค่าที่ตรงไหน!”

เป็นคำพูดสั้นๆ แต่กระตือรือร้นใจมากทีเดียว พูดแล้วอาจารย์ลุกขึ้น “เออละ...ฉันจะไปละนะ คิดดูให้ดีนะ”

นายขี้เมาคนนั้นก็บอกว่า“อาจารย์ครับ ผมจะไปส่งอาจารย์ด้วย อาจารย์ไม่ว่าอะไร เดินตามหลังอาจารย์ไป อาจารย์เดินเงียบไม่พูด ไม่รบกวนสมาธิเขา ให้เขาได้คิด เขาเดินตามหลังอาจารย์ไปก็คิดไป

พอไปได้สักกิโล อาจารย์หันมาบอกว่า“พอแล้ว กลับบ้านเถอะ ลูกเต้าเขาคิดถึง” นายนั้นก็บอกว่า“ไม่พอ ส่งเพียงเท่านี้ไม่พอ ผมจะไปกับอาจารย์อีก” เอ้า...ไม่ว่าอะไร ไปก็ไป เดินไปต่อไป ไปถึง ๑๐ กิโลเมตร อาจารย์ก็หันมาบอกว่า“เออ...ไกลมากแล้ว กลับบ้านเถอะ ไปอยู่กับลูกกับเมียต่อไป”

เขากลับตอบว่า“อาจารย์ครับ ผมคิดมาตลอดทาง ถึงคำพูดของอาจารย์ที่ว่า**“คิดดูให้ดี...คิดดูให้ดี..ร่างกายนี้เปลี่ยนแปลงไปสู่ความแตกดับทุกลมหายใจเข้าออก ถ้าเราไม่ใช่ให้เป็นประโยชน์ แล้วจะมีค่าที่ตรงไหน!”**

นี่ผมคิดมาก แล้วผมคิดถึงข้างหลังที่ผ่านมา ผมนี่ไม่ได้เรื่องเลย เป็นคนขี้เมา เป็นนักการพนัน เหลวไหล ครอบครวัก็ไม่ได้มีความสุขจากผม ผมทำแต่ความทุกข์ให้แก่เขา ชีวิตที่ผ่านมาฉันมันแสนสกปรก

นำสะอิดสะเอียน ผมเดินตามหลังอาจารย์ก็คิดมาตลอดทาง เบื่อเต็ม
ทีแล้ว เบื่อชีวิตแบบที่เป็นมา”

อาจารย์ก็เลยถามว่า“แล้วเธอคิดอย่างไรละ” “ผมจะไปบวชเสีย
กับอาจารย์ด้วย” “บวชทำไม” “บวชเพื่อศึกษาเพื่อปฏิบัติ ทำชีวิตให้
มันผ่อนคลายขึ้น จะได้ทำประโยชน์ต่อไป”

เขาก็เลยไปกับอาจารย์จนถึงสำนักอาจารย์ที่เมืองเกียวโต ก็เลย
บวช บวชแล้วก็ไม่เหลวไหล เอาจริงเอาจัง จนมีความรู้ความสามารถ
กลายเป็นนักสอนเหมือนกับอาจารย์กูโต.....

(หลวงพ่อบัญญาหันทะ ให้โอวาทสามเณรภาคฤดูร้อน
ที่อาศรมสุญญา อ.ปราณบุรี จ.ประจวบคีรีขันธ์ เมื่อ ๑๔ เมษายน ๒๕๓๗)

**ศาสนาต้องอยู่คู่โลก พระธรรมต้องอยู่คู่ใจคน
ทำดีด้วยตน ชักชวนคนอื่นให้ทำดี
สนับสนุนคนดีให้ทำดียิ่ง ๆ ขึ้นไป**

ปัญญาบัณฑิตกัญ

- เกิดมาอย่าให้เสียชาติเกิด
เกิดเป็นไทยต้องเป็นไทยให้สมชื่อ
เป็นมนุษย์ต้องเป็นมนุษย์ให้สมนาม
เป็นพุทธบริษัทต้องปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้า
- เราไม่ได้เกิดมาเพื่อเดินเล่น ไม่ได้เกิดมาเพื่อเที่ยว
ไม่ได้เกิดมาเพื่อเป็นอยู่อย่างสนุกสนาน
แต่เกิดมาเพื่อทำชีวิตใหม่มีค่ามีราคา
- เราจะละอายบาป กัลลวบาป
จะประพาศกาย วาจา ใจ ให้สุจริต
ตั้งจิตอยู่ในคุณงามความดี
- เราจะเป็นคนดีตามคำสอนของพระ
จะเป็นคนดีตามคำสอนของพ่อแม่
จะไม่ทำตนเป็นคนเหลวไหล
ให้รกรับานรกรเมือง รกชาติรกรประเทศ

ปัญญาบัณฑิตกษุ

